

[Per Federspiel.]

en opgave, vi under alle omstændigheder må sætte ind på.

Men når vi så kommer til, hvad der kan ske inden for EFTA, får vi at vide, at man dér vil opponere imod de britiske importafgifter, men hvad vil man sætte ind over for dem? Har den højtærede minister virkelig ikke været i forbindelse med andre end lovbryderne? Jeg forstod, at også den svenske regering var repræsenteret på mødet i London. Har regeringen ikke søgt kontakt med de andre EFTA-lande for dog at finde vej frem til, hvilken aktion man vil foretage? Jeg er utilbøjelig til at tro, at man, når det britiske parlament — muligvis endda med en vis tilslutning fra det konservative parti — har vedtaget foranstaltninger til imødegåelse af en krise, kan få den britiske regering til at lave dette om sådan en-to-tre. Man får i hvert fald ikke nogen ændring i det første år at dømme efter de udtalelser, der er fremsat af den britiske finansminister i går.

Har man overvejet, om man vil foreslå reformer inden for EFTA, så at den slags ting ikke kan gentage sig, ved at indføre bindende regler, hvorefter der skal finde rådslagninger sted, inden et enkelt land skridter til drastiske foranstaltninger ud fra indre økonomiske vurderinger? Vil man eventuelt overveje, hvis ingen fredelig løsning kan findes, at anvende det yderste retsmiddel og indbringe dette spørgsmål for domstolen i Haag, som jo har kompetence til at afgøre, hvorvidt den engelske regerings importafgifter er lovlige eller ej?

Det er alle den slags spørgsmål, som den høje regering må gøre sig klart; man må gøre sig klart, hvilke midler man har i forhandlinger med den britiske regering. Jeg tror ikke, at det vil være tilstrækkeligt, at man blot kommer og siger: ja, det er jo ubehageligt, at den danske industrieksport rammes med så og så mange millioner, og at man ud fra den gængse politiske tankegang, der breder sig mere og mere i velfærdsstaten, siger: det må vi have

kompensation for. Jeg tror ikke, man vil få en sådan kompensation. Med andre ord, hvilken forhandlingsposition mener de øvrige EFTA-lande overhovedet at de har under det kommende EFTA-ministermøde? Er det regeringens hensigt virkelig at tage bestik af den helt ændrede europæiske situation, som jo har vist sig som følge af den ændrede franske politik i europæiske forhold, og som nu har vist sig ved den engelske regerings ringeagt over for de forpligtelser, den har indgået med EFTA-traktaten?

I britiske bladkommentarer siger man, at den britiske regering aldrig har tillagt EFTA større betydning. Det er ikke overensstemmende med de indtryk, vi fik i 1959, da EFTA-forhandlingerne stod på. Da måtte man få det indtryk, at den britiske regering var den reelle initiativtager til dette frihandelsområde med det formål at skabe et både økonomisk og politisk modstykke til fællesmarkedet. Vil regeringen på disse områder sætte ind med det initiativ, som man jo ofte har set den højtærede udenrigsminister udfolde, til en virkelig reform af EFTA, eller vil man stadig kunne regne med, at regeringen må karakteriseres, som den tidligere økonomiminister Kjeld Philip har karakteriseret dansk politik i Politikens kronik den 9. november? Jeg beder om tilladelse til at citere:

„Vi er i dag mere nationale og isolationistiske end nogen af vore naboer — de østlige dog undtaget.“

Vil den højtærede udenrigsminister alene indskrænke sig til at argumentere ud fra de meget beskudne danske interesser, hvor ubehagelige de end kan være for de ramte industrier? Eller vil den højtærede minister virkelig tage det europæiske spørgsmål op til almindelig overvejelse og søge udveje til en mulig forhandling mellem EFTA og fællesmarkedet ved at få EFTA og EFTA-traktaten ændret og reformeret således, at organisationen kan blive en jævnbyrdig partner over for fællesmarkedet, hvad